

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

<p>ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20 BARCELONA.</p>	<p>PREU DE SUSCRIPCIÓ Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals. Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18</p>
--	---

LOS BOMBEROS AL TEATRO.

—Renoy, quinas donas més cayas! ¡Son més macas que la de casa!

—Mira Jaume, á mi no me la pintas: á aquesta hora no s' acaba 'l teyatro...
Detrás d' aquestas cómicas portarás la guerra á casa.

UN DESENTERRO.

Durant tota la setmana hi ha hagut tal *tolle tolle*, que al pobre Sr. Rius y Taulet, ho sè pel seu barber, aquelles patillas tan estarrufades, símbol de autoritat y de respecte, se l'hi han tirat avall, com las branques tendras de un desmay de panteon.

Estich segur que hauria caygut en Sagasta, que hauria perdut unas eleccions, que haurien pujat los conservadors manant tancar lo Casino de la Plassa Real, qu' en Xana se l'hi hauria revoltat y 'l pobre Sr. Rius y Taulet no hauria experimentat un disgust tant tremendo com lo que ha tingut aquests dies, al veure que 'l Monument a Colon, aquell gran monument desinat a commemorar dos cosas, lo descubrimient de América y 'l mando del nostre arcalde, se n'hi anat a dalt' abaix, avants de alsarse.

Verdaderament, no cab imaginar-se un desastre més espantós, ni més terrible.

Al principi 's deya que l' autoritat militar es la que s' oposava a que 's tapés la bateria de Atarassanas ab aquella baluerna.

Se deya y s' assegurava que s' havia rebut un ofici manant tirar a terra la paret y la barraca alsadas expresament per comensar las obras.

Se pintava als militars ab colors molt negres, a pesar de que duhen los pantalons vermells, y 'ls amichs del Arcalde s' arronsavan y no deyan una paraula, ab l' idea, sens dupte, de que mentres pegaban als militars ells s' escapavan de rebre la pallisa que mereixen.

Però 'ls militars d' are ja no son com los de avants. Cortesos, atents, ben educats, regularment avuy lo ciudada es més ben rebut a casa de un home de sabre que a casa de un home de lley, y era impossible imaginar que l' exercit espanyol declarés la guerra sens més ni més a un monument dedicat a l' ilustre geni que ab sa intrepides, ab sa fé y ab sa constancia més gloria ha donat a Espanya y a la Humanitat.

A l' exercit que hagués fet aixó se l'hi hauria hagut de dar incontinent la llicencia absoluta.

Per fortuna s' hi ha vist clar tot desseguida.

No es que 'l ram de Guerra s' oposi a la erecció de l' estátua a Colon, ni a que prossegueixin las obras comensadas.

Lo que ha fet lo ram de Guerra ha sigut examinar los planos del monument, es a dir los planos premiats en concurs, y ha vist una plassa projectada perque 'l monument se quedi al mitj, qual plassa 's menja una gran part del edifici de Atarassanas.

Y 'l ram de Guerra diu:—Aquest trós d' edifici val diners, per lo tant si volen fer la plassa comensin per indemnismar-se. Lo terreno que hi ha qu' expropiar val 400,000 duros.

Y quatrecentas mil gotas de suor del tamanyo de un duro van regalimar del front del nostre estimat arcalde.

Perque 'l monument pressupostat en 60,000 duros, are resulta que n' val 460,000 per construirlo tal com l' arquitecto vá projectarlo, es a dir ab plassa.

Y com sense la plassa se quedaria en un racó y seria no un monument, sinó un *pitafi*, vels'hi aqui las angúnias, las terribles angúnias del nostre estimat arcalde, que queda més malament y més desairat, que si 'l ram de Guerra l' hi digués resoltament:—No vull monuments davant de casa mèva.

Perque aixó seria una rebequeria del ram de Guerra, y lo que are reclama es una qüestió de justicia que acusa una falta de serietat y una insigne lleugerésa en lo Sr. Rius y Taulet, que avants d' enterrar la primera pedra, devia saber que las Atarassanas tenen amo, y que un trós d' edifici aixis no se 'l menja un ajuntament com una lliura de bolados.

¿Y donchs are D. Francisco que farém?—¿Indemnismarém lo tros de Atarassanas?

—Sí, prou, dirá vosté ¿y 'ls fondos?

—Aixó ray, no s' apuri: obri una suscripció entre 'ls seus correligionaris, alguns s' han fet rics ab molt poch temps, y ab que 'ls sis ó set mil electors qu' en las últimas eleccions van donar lo vot als seus candidats l' hi entreguin 57 duros per barba, surt de apurus. ¿Quan juguém que are que necessita a aquells electors resultarà que no n' hi ha cap que tinga domicili?

Y si no es possible la indemnisió ¿quin altre cami queda?

¿Fer lo monument sense plassa? ¿Deixarlo allá arconat al ángul de la bateria, como una cosa inútil? ¡Imposible! Més val no ferlo. Aquell terreno, tal com está, aquell ángul de Atarassanas, tal com ha de ser venut, no es propi per instalharhi monuments, tot lo més barracas de bunyols.

Desenganyis Sr. Rius, tant es que risqui com que rasqui, l' únich medi que l' hi queda, fora de aquests dos, es desenterrar la primera pedra y veure si troba un' altre puesto per posarla.

Amigo, qui ha colgat lo sòt, que 'l descolgui: qui ha comés la lleugerésa que la pagui.

Jo ja ho veig, tot aixó es molt trist, es molt sensible; comprench, que a las nits no 'l deixi dormir y que de dies l' hi fassi perdre la gana.

No hi ha més, sinó descolgar aquella pedra posada ab tanta pompa y cerimonia, davant de la representació dels primers municipis d' Espanya, davant dels delegats de Génova, dessota de aquell embalat tan cayo, rodejat per aquells massers que semblaban las quatre sotas de un joch de cartas, ab asistencia de aquell públich que 's removia entorn del tablado, mentres la primera pedra queya al sot y las sagradas mans de vosté empunyavan la paleta de plata y als acorts de la música, lo pit plé de condecoracions y la cara inflada de satisfacció, clavava morterada *ca ta cró* sobre la base del monument, sobre la benehida primera pedral. Si... ja ho comprench, tot lo que vulga... Però quan jo 'l veyia tant atrafagat colocant primeras pedras, ja vaig dirho:

—La autoritat del nostre Arcalde morirá *de mal de pedra*.

Y are, no hi ha més remey, l' ha de desenterrar.

Afortunadament fins aquest acte pot ferse ab certa cerimonia.

Res de massers, ni de coronas, ni de carros, ni de galas. Fa vestir empleats, municipals, escombriaires y cassa-gossos de cucurullas y en fúnebre professó se dirigeix...

¿Fa una ganyota? ¿Diu que no está per tristezas?...

Bueno, no hi lynch cap inconvenient, femho pel costat alegre. Precisament are s' acostia Carnestoltas y pot arreglar una comparsa que al mateix temps que vaji a treure la pedra, vaji a enterrarhi la vara dintre del mateix clot....

¿Tampoch fá per vosté? ¿L' hi dol perdre la vara? No hi lynch cap inconvenient y Déu l' hi donga molts anys de vida per jugarhi si es que aquesta joguina logra distreure 'l. En aquest cas la primera pedra del monument a Colon no se la posi al fetje, y ab lo mateix ceremonial ab que vá enterrarla—'l Sr. Feyto encare déu guardá 'ls apuntes—ab lo mateix ceremonial, repeteixo, la desenterra y en paus ab l' oncle.

¡Ah! Procuri sobre tot que vingan delegats del Ajuntament de Génova.

¿Vol un modelo de telégrama? Aquí vá.

«Signor Sindaco de Génova,
«Y Guerrieri ci opòsanno, colle sue domande di cagliari a l' ereccione in luoco signalato del Monumento a Christophoro Colombo. Bisogna dumque desinterrare la prima pietra. Ci vi invita a la exhumatione. Venite subito. Sonno ia incarregatti i cigari é il Champagne. Si non fasciam monumento, fariam al meno un tecco monumentale.

Il Sindaco di Barcellona
Francesco de P. Fiumi é Tavolini.

Creguim Sr. Rius y Taulet: al element militar y a la premsa que aquests dies se l' hi ha tirat a sobre, se l' hi contesta de aquesta manera.

P. DEL O.

GRAN TEATRO DEL LICEO.

RUY-BLAS.

Ja tenim un' altra ópera. Havia de estrenarse divendres, pero sembla que 'l mestre Ribera no ho vá voler per la senzilla rahó de que faltavan encare alguns ensaigs. Aixó es lo que haurian de fer tots los mestres; no deixar posar cap obra sense estar ben segurs de que pugues cantarse.

Però aquesta vegada, y a pesar dels tres dies que s' ha retardat lo *Ruy Blas*, ha anat bastant deslligat y sense l' indiscutible talent de la Pantaleoni y la bona voluntat de 'n Sani, a horas d' are ja fora ópera al *sastre-mort*.

Si senyors, la Pantaleoni interpreta lo paper de Reina com pocas vegadas s' haja vist a Barcelona. La escena del segon acte, quan en lo jardí está ab las damas de honor, Casilda, la duquesa de Alburquerque y don Guritano ab aquella distracció y aburrimient propi d' una esposa sense espós, lo moment en que reb la carta, la fredor que l' hi causa, pues lo rey en lloch de parauletas dolsas l' hi diu que fa fret y que s' entreté matant llops, aixis com la sorpresa y alegría que experimenta al reconeixre aquella lletra que es de la mateixa má que l' hi escriu cada dia las cartas que troba en lo jardí: tota aquesta escena la interpreta admirablement.

Are no 'ls ne dich res quan don César se desmaya y ella repara que 'l puny brodat que porta coincideix ab lo bossí que vá quedar al costat de las flors.

Seria cosa de no acabar may si volgués descriure una per una las situaciones que Víctor Hugo ha creat

en lo *Ruy Blas* ahont la Reina desarrolla una infinitat de problemas sentimentals tots de primer ordre. Sols he volgut dar algun detall per fer constar que la part que la Pantaleoni desempenya en aquesta obra, es una série continua de dificultats y que 's necessita ser una artista de cap de brot per sortirne desahogadament.

Consti per consegüent que aquesta vegada lo paper més important de la obra ha sigut confiat a una artista que l' ha sapigut desempenyar molt y molt bé.

En Sani, vá portarse tal qual, en los tres primers actes y molt discretament en lo d'ro final del quart, ahont hauria tingut un bon aplauso axis com la senyora Pantaleoni si 'l públich no s' hagués refredat antes ab las espifiadas de la orquesta, sobre tot de un corneti que per ser de plata sona bastant malament.

Me sembla que a més de tenir un bon corneti, s' hauria de procurar uns bons llabis.

La part de traïdor, don Salustio, vá ser tan malmesa per lo baritono Angelini, que si jo fos del mestre Marchetti l' hi demanaria danys y perjudicis.

Ja ab la *Aida*, 'ns vá fer conèixer aquest baritono, que calava molts poch punts com a artista; pero are ho ha acabat de confirmar, y no l' hi vull cap mal; pero no puch menos que aconsellarli que estudihi molt o sinó tindrà de deixar corie l' ofici y campársela per un altre cantó.

La senyora Nouvelli canta bé la part de Casilda; pero 'ls que hi entenen, troban que hauria de estar molt més animadeta. Jo, francament, ne vaig quedar ben impresionat. Fassi que la Nouvelli m' es molt simpática, fassi que la seva presencia en las taulas m' agrada molt, lo cert es que per are la trobo una bona contralt que sense ser una eminencia, avuy en dia, no n' hi ha gaires parells que l' hi puguin fer por.

En Paoletti, vá estar bastant discret, sense fer malbé 'l conjunt.

Los comprimaris com sempre, obran la boca y pam... errada.

Jo m' ho esplico molt bé: si cantessin sense desafinar, ataquessin bé las notas y dessin expressió al cant, ja no foren comprimaris.

Per lo que 'ls he dit s' haurán pogut fer cárrech de que 'l *Ruy Blas* vá anar bastant fluix; pero jo espero que en las representacions successivas millorarà bastant, si 's procura sustituir lo senyor Angelini per un altre que ho fassa anar millor. Si aixó no pot ser, llavors que 'l públich prengui paciència, pues per sentir a la senyora Pantaleoni, ja 's pot mortificar una miqueta.

La orquesta també es susceptible de millora y 'ls coros tampoch los hi vindria gens mal una repassadeta ab la orquesta.

Vamos estiguin bonets, y fins la setmana entrant que parlarem dels *Hugonotes* que segons tinch entés será una cosa bastant enrahonada.

LEYANDRO.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Disset nits que fan las *Mil y una noches* al *Principal* y cada representació es una bona entrada per la empresa.

Ja l' hi dich jo senyor Brugada que qualsevulga 's trenqui 'l cap barrinant, are si porto la companyia A, si porto l' opera B. Ca, ca, venga espectacle, y la gent a professó feta vá omplint lo teatro y com a consecuencia lógica, la caixa de la empresa.

Ja varem quedar en que las *Mil y una noches* no es cosa del altre mon; pero 's vá veient y vá agradanl. L' espectacle per un cantó, 'l gos per l' altre los caballs, etc., etc. lo cert es que are s' aplaudeix un final, are un quadro, y 'l públich ne surt content sense dol-drel'hi la pesseta de la entrada.

Lo company P. del O. deya l' altre dia al fer la revista de aquesta obra, que era llástima que no hi hagués perrera per portarhi al seu *Toby*.

Jo també lynch un gosset més maco que las pessetas y que 's diu *Leon* y també l' hi portaria.

Vegi senyó Brugada si ho podém arreglar, may sigui sinó un dia especial, perque ab las *Mil y una noches* aquestas bestiolas hi tenen cert dret, puesto que hi prenen part individuos de la seva rassa.

Sobre tot pensi ab la *Esquilla*, pues tots los redactors tenim gos.

Fins en Lopez, l' editor, té una gosseta que 's diu *Gala* y potser aquell dia, faria un bon partit.

Y de la *Saffo* del Retiro ¿qué me 'n dihen? Ja haurán vist que la Tetrassini y la Cescatti han fet un verdader *fanatisme* com dihen los italians.

Tota la temporada que hi vá haver las germanas Ravogli y quan van cantar la mateixa ópera, jo desde aquestas columnas m' estava esgargamellant dihent, que no podian ferhi pitjor. Alguns, entre aquests, los senyors de la empresa, deyan que jo no sabia de que me las havia, ab la deria de dir sempre que aquellas germanas no eran lo que volian fernes creure. Donchs are 'ls fets han vingut a justificarme.

La Tetrassini y la Cescatti, sense las pretensions de

aquellas Marchissios de *pa riure*, han cantat la *Saffo* molt millor, sense comparació y si 'm fan enraonar massa, diré que may las *altras* han somiat una *Saffo* com han cantat aquestas dugas xicotas que avuy reben las més entusiastas y merescudas probas de las simpatias que ab son talent han sapigut conquistarse entre 'ls concurrents al Retiro.

Dimars se vá cantar lo *Faust*, obtenint molts aplausos la Tetrassini, aixis com la senyoreta Gasull que canta la part de Siebel d' un modo que més de quatre que se las *echan* de artistas de *cartello*, voldrian poderli descalsar la sabata.

∴ A Romea s' ha estrenat un arreglo al espanyol de la comedia italiana *Figlia unica*, ab lo titol de *Reina absoluta*.

L' autor senyor Riera y Bertran fou cridat á l' escena aixis com los actors especialment lo senyor Fuentes. L' obra es bonica y está discretament arreglada.

∴ Al *Circo Barcelonés* continua donant bonas entradas *La Criada*.

Las Amazonas del Tormes, han sigut molt ben rebudas pèl publich.

S' anuncian las últimas representacions de *La Tuna*. Si es la última *definitivament* hi aniré de molt bona gana. ¡Pero ha de ser la última!

∴ A *Novetats* diumenje dos bonas entradas, com de costum.

∴ Al *Tivoli* continuan ab la *Cabaña de Tom*.

∴ Al *Español* han tornat á reproduir *La Redoma encantada* ab lo mateix aparato de las *altras* vegadas.

∴ Al *Circo Ecuestre* diumenje vá haverhi una funció en la que hi varen pendre part uns quans gats.

Si 'ls gossos de las *Mil y una noches* aquell dia haguessin estat en vaga, sembla que tenian projectat anar al *Ecuestre* á darlos una corrida.

No volen competencia.

¡Y fan bè! Al últim lo teatro 's convertiria en una arca de Noé.

N. N. N.

LA COQUETA.

A MON VERITABLE AMICH EN JOSEPH RAMON.

Miréu la coqueta
miréu quant passa
¡que n' es de bonica!
¡que n' es de salada!
Miréu com remena,
miréu quina gracia;
tothom se la mira,
tothom l' afa'aga.
Com n' es tan hermosa
vestida de blanca
pareix colometa
que 's es esgarriada.
¡Quants n' hi ha que la volen!
¡quants n' hi ha que 'ls agrada!
com no han de volerla
si encisa 'l mirarla,
com no ha de agradarlos,
si fins sembla un àngel.
Sos ulls son estrellas,
dos rosas sas gallas,
sa boca un piñó,
coral lo seus llávis,
or fi sos cabells
y cera sa cara.
Com n' es tan bonica
ne sembla una santa;
més ¡ay! ¡quin cor tè!
un cor qu' es de marbre.
Mentida fins sembla
qu' hermosura tanta
ne puga cubrir,
ne puga taparne
un cor tan malévol
que fel sols regala.
Quan vá pèl carrer
la vista ficada
du sempre sonrihentne
vers la jovenalla.
¡Ay pobre del jove
que ab ella vá á raure,
que pot lo fuster
ja ferli la caixa.
A quants la pretenen
los fá gara-gara,
á tots diu que sí
y á tots los enganya,
puig tè 'l cor de gel
y á cap pot aymarne.
¡Oh nina! nineta
la de tanta gracia,
la de cabells rossos,
la de bata clara,
la d' esguart de cel,
la de rostre d' àngel,
la que 'm tens robat
lo cor y fins l' ànima.
No sigas coqueta,
no sigas ingrata,
á qui donas set
al menys dontli aigua.
Si aixis vés seguintne
matant cors y ànimas
als pobres donzells
que follis t' idolotran,

me sembla nineta,
me sembla m' aymada,
que al fi t' que tarás
per vestir imatjes.

JOSEPH RIBOT

MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Un jove desconegut acababa de arribar á Paris, sense relacions, sense fortuna, y desitjós de gloria. Era un poeta.

Aná á visitar á Victor Hugo y 'l criat l' hi diguè que no hi era. Hi torná y 'l criat l' hi diguè lo mateix.

Pero aquesta vegada ja anava previngut y l' hi diguè:

—Réume l' obsequi de passarli aquesta targeta. En la targeta hi havia uns versos que deyan:

A VÍCTOR HUGO.

Si veyas á una floreta
esllanguida y mustigada
demanante per referse
una trista gota d' aygua;

Si veyas una oreneta
en jorn d' hivern suplicante
qu' en ta casa l' acullisses
batent lo vidre ab sas alas;

L' oreneta fora admesa
y la flor fora regada...
Donchs per tú, jo soch ¡oh poeta!
la flor... l' oreneta... ¡ampàra'm!

Apenas Victor Hugo haguè llegit aquests versos, exclamá:

—Al que ha escrit aixó, féulo entrar desseguida.

Lo jove siguè introduhit, y al anar á donar las gracias á Victor Hugo, aquest l' hi diguè:

—Vos sou dels nostres... Consideréume desd' are com lo vostre germá gran.

En efecte: no havian passat vuit dias y 'l jove estava colocat en una empresa literaria, gracias á las recomendacions y cuidados de Victor Hugo.

Lo jove s' anomenava Pere Dupont, sent un dels poetas més inspirats que conta la Fransa.

ESQUELLOTS.

Ab motiu de la qüestió del Monument á Colon de que tants' ha parlat aquests dias, se 'ns assegura que la Ciutat de Mataró ha acordat nombrar á D. Francisco regidor perpétuo honorari de aquell Ajuntament.

La Ciutat de Mataró, després de prop de un sigle, al últim ha trobat qui podria encarregar-se de continuar las tradicions gloriosas del regidor Mateu.

Lo regidor Matéu era aquell funcionari modelo, que havent fet pintar un relloj de sol, vá posarhi una teulada á sobre perque la pluja no l' esborrés.

Veritat es, que aquell relloj de sol no servia y que ab la ditxosa teulada no era relloj de sol sinó de sombra.

Pero 'l regidor Mateu se disculpava dihent:
—De totas maneras, serveixi ó no serveixi, es un adorno per la població.

Lo Sr. Rius y Taulet també pot dir:
—Ja veuran, tant si 'l monument se fá com si no 's fá, la primera pedra es ja enterrada. Are bè, ab motiu de la colocació de aquesta primera pedra, varem tenir moixiganga, discursos y tiberis en gran, y si no hi ha monument hi ha hagut al ménos una ceremonia digna de una capital de primer ordre.

Decididament, si 'l regidor Matéu vá immortalisar á Mataró, 'l Sr. Rius y Taulet ha immortalisar á Barcelona.

Un lector de l' *Esquella* m' envia aquesta carta:
«Molt Sr. mèu: dona lloch á aquestos ratllas un fet que, la veritat, no se 'm fá tant estrany perque se 'n poden concebir de pitjors (qu' es molt dir) tractantse de certa classe de gent. Tal es lo següent:

«Fa pochos dias que unas quantas personas de bon criteri y aficionadas á la Arqueologia y en especial á documents antichs arribaren al poble de Sant Aciscle de Vellalta (partit de Arenys de Mar.) Visitaren al senyor Rector de dit poble y l' hi demanaren en termes molt cortesos que se servis ensenyals 'hi l' arxiu de la Parroquia ja que, segons sabian, conté escrits curiosos y dignes de ser vistos.

«Ha vist vostè Sr. Director á un gat quan se l' hi trepitja la cua? Donchs aixis lo Rector, de cent ungles, ab *jesto ferotxi* y en termes *neronians*, 'ls deixá plantats á la paret com un sello de franqueig.

«A algun d' ells se l' hi vá ocorre 'l recomanarli

la paciencia y humiltat de Job; pero l' hi acudi també que Job devia ser ménos nerviós que el Sr. Rector.

«Suposant (y no més que suposant) un de dits visitants qu' en l' Arxiu, més que 'l Rector devian ser las ratas los verdaders bibliotecaris, s' oferi á posarlo en ordre... Nova excitació nerviosa del Rector, nova collecció de termes catilinaris y... etc. etc.

«Tot lo que 'ns féu recordar que:
Lo pitjor mal de los mals
es tractar ab.... clericals.»

Se parla de que en lo siti que ocupa l' estació de Fransa se tracta de construhiri un gran teatro. Jo crech que no n' hi ha cap necessitat. Aixis com aixis, are s' hi juga á la comedia.

«No deyan que quan passaria 'l carril pèl carrer de Aragó, l' edifici aniria á terra?»

Donchs lo carril hi passa, ja fá temps y l' edifici no desapareix, y l' Ajuntament calla y 'ls que han de fer grans voltas per atravessar certs carrers del Ensanche que ja haurian d' estar desembrassats, renegan.

«Per qué succeheix aixó?
Ja ho veuen: comedia, comedia.»

Conta un periódich que un municipal de punt al paseig de Gracia volia agafar á un jove que segut en un padris l' estava retratant.

Se comprén molt bè.
Es més fácil que un municipal s' adoni de un artista que dibuixa, que no de un lladre que fá corre un relloj.

¡Fins ahont arribarém ab aquests ditxosos embarchs!
Nada ménos que l' Hospici de Valladolid ha sigut objecte dels favors de la Hisenda que l' hi ha embarcat quaranta llits y un número considerable de cadiras. ¡Pobres contribuyents!
Si aixó continúa aixis, quan vos trobéu pelats ni sisquiera 'us quedará 'l recurs de refugiarvos al Hospici.

Un pensament germinat ab motiu de las últimas plujas:

—¡Amichs, amichs! deya ab amargura un jove desenganyat. Jo de amichs no 'n tinch més que un que no 'm molesta, que no m' enmatlleja diners, que no 'm bescanta, y que 'm presta escelents serveys en los temps dolents. ¿Sáben qui es aquest amich? Es lo parayguas.

Un suelto del *Correo catalan*:
«El domingo próximo, costeada por una persona que ha recibido un favor por intercesion del insigne barcelonés el Beato José Oriol, en la parroquia de San Agustín se dedicará al Beato una solemne funcion cantándose la misa pastoril del maestro Vilanova por cincuenta profesores, siendo el orador sagrado el reverendo don Juan Xiró, vicario de la misma parroquia.»
¡Quina llástima que 'l *Correo* calli 'l favor que aquest feligrés vá obtenir per conducto del Beato Joseph Oriol!

«Vá treure una rifa?
¿Se l' hi vá morir la sogra, deixantlo heréu de tot?
¡A veure! ¿de qué 's tracta?
Alguna cosa de diners déu ser, per forsa.
Lo Beato Joseph Oriol es aquell que quan no tenia quartos agafava raves, ne feya tallets y se l' hi tornavan duros.

Lo mateix Fructuós Canonge s' hi hauria tornat llusco.

«Bé es veritat qu' en los temps d' are, aquestas bromas no poden ferse impunement. ¡Oh y 'l Códich, no es poch rigorós pèls que fan moneda!

Donchs bé ¿quin es lo favor senyalat, que per intercesió del Beato Joseph Oriol, vá obtenir lo feligrés de Sant Agusti?

No 's creguin, ja m' ho penso.
Lo feligrés devia ser pobre com una rata, vá ficarse á la Juventut católica y vá pescar lo dot de una noya rica.
O bé—aixó en confiansa—¿se tracta de una herencia de confiansa?

En l' últim ball de máscaras del Liceo, vá passar alló que passa en molts novelas.

Un marit anava del brás de una máscara.
Un' altra máscara seguiatots los seus passos.
Al últim aquesta última 's tréu la careta.
Lo marit:—¡Cielos! ¡Mi mujer!
L' esposa:—¡Infame! ¡Traidor!... ¡Villano!...
Aqui s' acaba 'l folletí.

(Se continuará.)

Lo princep Napoleon ha sigut desterrat de Fransa.
Un jove tronat:

—Ay, á mi are 'm vindria molt bè.

—¿Qué?

—Un napoleon.

Dos ecos del ball de máscaras:

Un senyor:

—Estich enamorat de vosté... Y que ja fá molt temps que n' estich.

Ella:

—¿Enamorada de mí ja fá molt temps?... No ha dit avants que no 'm coneixia.

—Si, es veritat: no la coneixia; pero la somiava.

—¿Sabria dirme ahont es lo restaurant? Voldria fer un parell de pessetas de gasto y...

—Ja veurá, puji al tercer pis, al replá veurá una porta, s' hi fica y ja hi es.

—Gracias y... escolti... ¿faria are 'l favor de dirme ahont podria trobar las dos pessetas?

QUÈNTOS.

En un estudi de primeras lletas:

—Vamos á veure Joanet: Ou ¿es masculí ó femení?

En Joanet després de rumiá una estona:

—Es molt difícil assegurarho.

—Com s' entén difícil... Veyám explicat.

—Si senyor, no pot pas saberse fins que ha nascut lo pollet.

Una senyora á totas las personas que la visitavan los hi ensenyava 'l retrato de una nena de 20 anys, dihentlos:

—Mirin quins ulls... quina cara... quins llabis.... ¡Pobre Lola! Ja 'ls dich jo que la méva filla hauria sigut una preciositat.

—¿Com s' entén hauria sigut? preguntá un entrant á la casa ab extranyesa.

—Si senyor... la pobreta va morir-se 'm á la edat de sis anys.

—Llavors aquest retrato...

—Aquest retrato es tal com seria si visqués encara.

Conversa pescada al vol:

—Com hi ha mon, no entench com en Batista es un xicot tant tonto.

—¡No 'n té ell la culpa, pobre Batista!

—¿Y donchs?

—La méva tia diu que s' es tonto ó sabi, segons la llet que 's mama.

—¿Y ell?

—Ell vá criarse ab llet de burra.

Un pobre portant una criatura tapada en brassos

demana caritat; una vella l' hi dona un xavo y s' obstina en examinar á la criatura.

Gran resistencia del pobre, gran obstinació de la vella; lo pobre enretira 'ls brassos, creix la curiositat de la vella, y per últim aquesta tirant dels bolquers descubreix que la criatura del pobre no era més que un ninot de draps, que 'l pobre duya molt tapat, perque no 's refredés segons deya.

—¿Quin escándoll crida la vella. ¡Es un ninot! Y 'l pobre, indignat, exclama:

—¿Y qué?... Potsér vosté 's figurava que per un malehit xavo que m' dona demanaria caritat ab una criatura de deból

TRENÇA-CAPS.

XARADAS.

I.

—No has pogut fer lo *primé* y has perdut.

—Es que invertit estava.

—¿Vols fé 'l desquit?

—Sè que no 'm desquitaré.

—¡Bravo!

—¿No véus que aquell *dos* no fa claror? No m' hi veig per filar, y es un mareig perdre á dretas.

—Donchs adió.

—Vaig á pendre una *tres-una* de café.

—¡Adió Marsall!

Jo m' arribo a cal *total*.

—Adèu y millor fortuna.

P. X.

II.

Ha comprat un mineral un cert *dos* que té molt *prima* invertida, y diu la Quima que l' hi costa un dineral y aixó que 's ple de *total*.

FRANCISCO FLÓS,

SINONIMIA.

Al total un *tot* jugava y un *tot* lo piano tocava —*Total* toca? preguntá; mes lo qui lo joch contava *total* crida y no guanyá.

CIUTADÁ PACO

MUDANSA.

Lo forner ne sol gastá lo *total* posat ab *a*, una moneda sol sé lo *total* posat ab *e*, y las fonts que hi ha per quí tenen *tot* posat en *i*.

UN NOY DE PROFIT.

CONVERSA.

—¿Fá molt fret Senyor Ramon?

—Senyora, molt ne fá, sí.

¡Com que ha nevat!

—¿Si? ¿Ahont?

—Hont hém acabat de dí.

LL. MILLA.

PREGUNTA ESTRAMBÓTICA.

¿Qu' es lo que té més apropósit l' home per anar á la professó?

TRAFALGAR.

LOGOGRIFO NUMERICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9—Nom de dona.
6 1 4 9 3 7 8 9—Idem.
8 9 6 9 4 7 9—Idem.
3 2 1 4 5 6—Constitució antiga de Catalunya.
6 5 3 4 1—Un mineral.
4 5 6 9—Nom de dona.
9 6 1—Un animal.
6 7—Afirmació.

MOSSEN BORRA.

GEROGLÍFICH.

L III A

: Febrer A

QUEL

:

P 1883 A

F. FLOS.

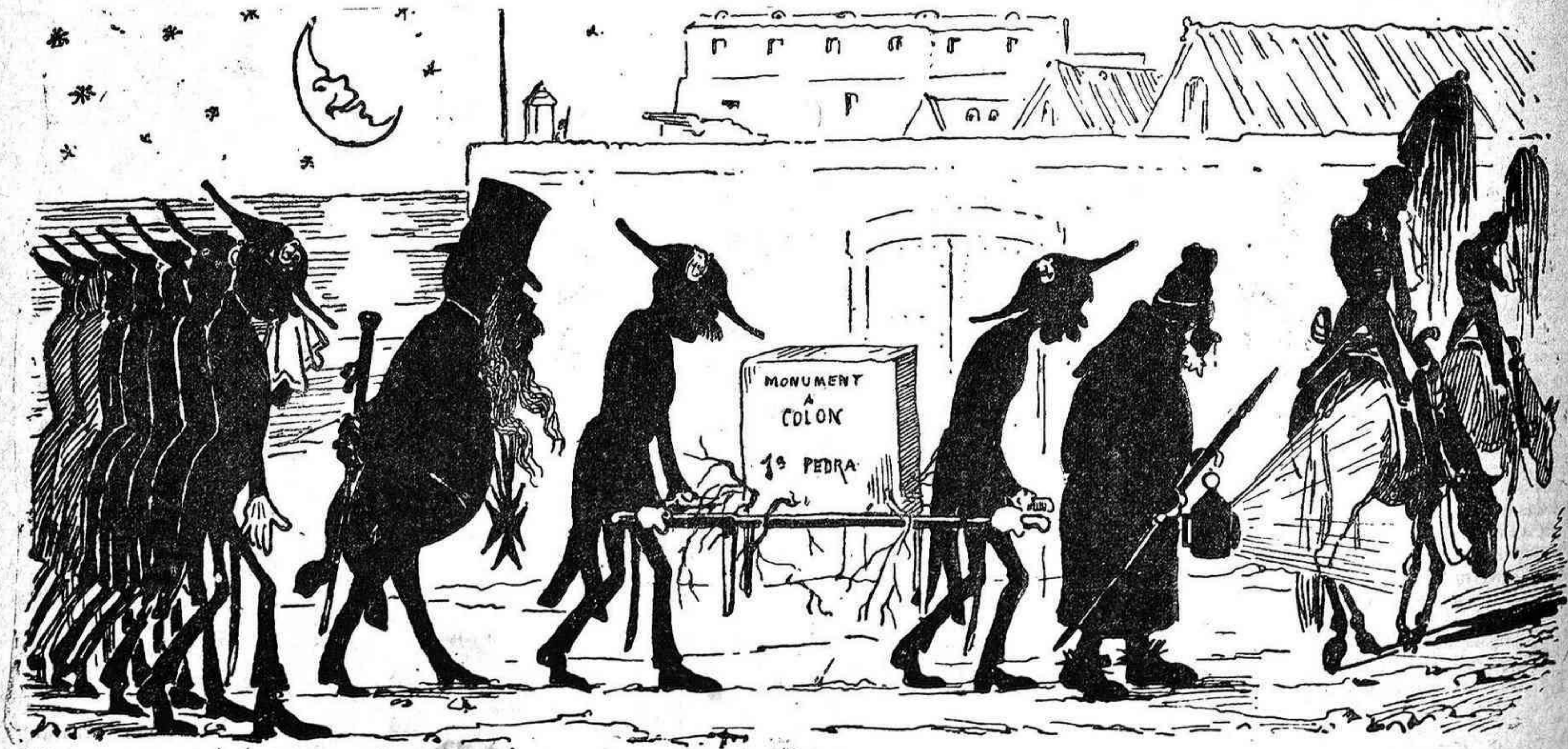
SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.^a—*Ba-ta-lla-da*.
- ID. 2.ª—*A-ga-ta*.
- MUDANSA.—*Ara-Era-Ira*.
- SINONIMIA.—*Era*.
- CREU DE PARAULAS.—
C A
A M
C A M I L O
A M I D A R
L A
O R
- CONVERSA.—*Mar-ti*.
- QUADRAT NUMERICH.
7 5 3 8 4
8 4 7 5 3
5 3 8 4 7
4 7 5 3 8
3 8 4 7 5
- GEROGLÍFICH.—*Quan Déu vol sense nivols plou.*

Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22.

LO DESENTERRO DE UNA PRIMERA PEDRA.

«E fonc trete quan dejá comensave á grillar, e fonc portade á un altre loc á les primeres hores de la matinata perque la vila non agués esment é non sofrís eondol é vergonye.»

(Cronique de Mestre Pirozzini.)